

Xalq bir çox xüsusiyyətləri ilə tanınır, sayılır və dünya xalqları içərisində fərqlənir. Bu xüsusiyyətlərdən ən yüksəyi, ən böyüyü mədəniyyətdir.

Heydər ƏLİYEV,
Ümummilli lider

Dünyanın tanınmış siyasi xadimləri sırasında şərfli yer tutan, müasir müstəqil Azərbaycanın qurucusu ulu öndər Heydər Əliyev mənalı həyatını vətəninə, dövlətinə həsr edərək xalqın tale yükünü çiyinlərində daşımış, onun azadlığa, müstəqilliyə qovuşması uğrunda daim mübarizə aparmışdır. Azərbaycan sivil bir ölkə kimi zamanın sınaqlarından çıxaran dahi insan milli dövlətçilik ideyasını gerçəkləşdirmiş, xalqımızın çoxəsrlik tarixinin, zəngin mənəvi dəyərlərinin, maddi-mədəni irsinin qorunmasına böyük qayğı göstərmişdir.

Bu diqqət və qayğının nəticəsidir ki, ötən əsrdə yeni inkişaf mərhələsinə qədəm qoyan milli mədəniyyətimizin inciləri beynəlxalq aləmdə də böyük şöhrət qazanmışdır. Rəssamlarımızın orijinal, yüksək ideyali əsərləri bir çox ölkələrin sərgi salonlarında nümayiş etdirilmişdir. Bəstəkarlarımızın başçı məzmunlu musiqiləri möhtəşəm saraylarda səsləndirilmişdir. Teatrlarımızın istedadlı aktyorları xarici səhnələrdə çıxış etmişlər.

Tarixi ənənələrlə müasirliyin vəhdətində inkişaf edən, bütün dünyada tanınan Azərbaycan mədəniyyəti ədəbiyyata, təsviri sənətə, musiqiyə, teatra xüsusi həssaslıqla yanaşan Heydər Əliyev döhasının müstəsna himayəsi ilə zənginləşib. Vətəni, xalqını, onun zəngin mədəni irsini dərin məhəbbətlə sevən ümummilli lider incəsənət xadimləri, yazıçı, şair, rəssam, heykəltarəş, memar, xanəndə, bəstəkar və aktyorlarla tez-tez görüşür, sənət adamlarının yaradıcılıqları ilə yaxından maraqlanır, korifey sənətkarların yubiley mərasimlərinin keçirilməsi ilə bağlı sərəncamlar verir.

Heydər Əliyev ideyalarından güc alaraq qədim tarixə malik milli mədəniyyətmizi zənginləşdirən, beynəlxalq aləmdə təbliğ edən görkəmli sənətkarlarımız da dahi rəhbərə olan sonsuz hörmət, ehtiram və sevgisini onun xatirəsinə həsr etdikləri möhtəşəm sənət əsərlərində yadsırlar.

Tofiq BAKIXANOV,
“Şöhrət” və “Şəraf” ordenli Xalq artisti, professor:

– Həyatımda elə anlar var ki, yaddaşımdan silinmir, illər keçdikcə daha dərin mənə qazanır. Ümummilli lider Heydər Əliyevlə bağlı xatirələrim buna ən parlaq nümunədir.

Gənc bir bəstəkar kimi “Xəzər balladası” baletini yazanda hələ bilmirdim ki, bu əsər mənim tələməyə belə böyük yol açacaq. Balet bütün yubileylərdə nümayiş etdirilib və hər dəfə də Heydər Əliyev tamaşanı izləməyə gəlirdi. Mən hələ o zaman böyük şəxsiyyət və şəxson tanış deyildim, amma mədəniyyətə olan sonsuz sevgi və diqqətini daim hiss edirdim. “Xəzər balladası” dəniz neftçilərinin çətin, rəşadətli və fədakar əməyinə həsr olunmuş yeganə səhnə əsəri idi. Heydər Əliyev bunu xüsusi qiymətləndirirdi. Elə bu dəyərin davamı kimi əsərim sonradan Fransanın beynəlxalq festival repertuarına daxil edildi. Parisdən tutmuş Monte-Karloya qədər Avropanın bir çox səhnələrində otuz dəfədən artıq səslənmişdi.

1973-cü ildə Ümummilli liderimizin fərmanı ilə mən Azərbaycan Respublikasının Əməkdar incəsənət xadimi adına layiq görüldüm. Bu, mənim sənət həyatımda mühüm dönmə, qazandığım ən yüksək ad və Heydər Əliyevlə ilk rəsmi görüşümdən başlanğıcı idi.

Ümummilli liderimiz rayonlara tez-tez səfərlər edirdi. Bu səfərlərdə incəsənət xadimləri – şairlər, bəstəkarlar, rəssamlar və digər yaradıcı insanlar onunla birlikdə olurdu. Mən də dəfələrlə onunla Bərdə, İsmayilli və bir neçə digər rayonlarda olmuşam. Bir dəfə kolxozçularla görüşdən geri qayıdarkən Heydər Əliyevin yanında əyləşən instruktor işitirənləri bir-bir təqdim edirdi. Mənə çatanda Heydər Əliyev dedi ki, Bakıxanovlar haqqında sözü mən özüm danışacağam.

Ulu öndər alimlər və elm adamları haqqında danışarkən xüsusi olaraq dörd dahi şəxsiyyətin adını çəkirdi. Onların arasında Mirzə Fətəli Axundov və Abbasqulu ağa Bakıxanov da vardı. Bu şəxslərin elmi və mədəni irsi dünyada böyük nüfuz qazanmışdır. Abbasqulu ağa Bakıxanovun qardaşı Azərbaycanın ilk general-leytenantı olmuşdu və Heydər Əliyev qeyd edirdi ki, sərkərdələr arasında ən layiqli generallardan biri də Cəfərqulu ağa Bakıxanov idi. Sonra isə atam Əhməd Bakıxanov haqqında danışdı. Atamın Xalq artisti, Əməkdar incəsənət xadimi və Əməkdar müəllim kimi nailiyyətlərini böyük sevgi ilə xatırladı.

Və nəhayət, mənim haqqımda dediyi

Firəngiz ƏLİZADƏ,
Azərbaycan Bəstəkarlar İttifaqının sədri, Xalq artisti, professor:

– Heydər Əliyevin siması, musiqiyə olan sevgisi, bizimlə səmimi söhbətləri həmişə xatirimdədir. Ulu öndərin musiqiyə münasibəti yüksək zövqün, bədii duyumun təəcəssümü idi. Konsertlər bitəndən sonra onun gənc bəstəkarları yanına çağırması, təəssürlərini bölüşməsi, müəyyən məqamlara dair qeydləri bizə ilham verirdi. Ümummilli lider mədə-

niyyətin, xüsusən də klassik musiqinin Azərbaycan üçün strateji əhəmiyyətini dənə-dənə vurğulayırdı. Biz gənc bəstəkarlar da onun dəyərli fikirlərinə maraqla qulaq asırıq.

Dahi liderin vəfatı xəbərini eşidəndə Almaniyada idim. Bu xəbərdən dərin sarsıntı keçirdim, çünki məndə belə bir inam yaranmışdı ki, Heydər Əliyevə heç vaxt heç nə ola bilməz. O, bütün çətinliklərin, maneələrin öhdəsindən gələcək və həmişə bizimlə olacaq.

Parisdən Mstislav Leopoldoviç Rostropoviç zəng edib dedi ki, yaxın günlərdə Azərbaycanda simfonik orkestr ilə konserti olacaq və konsertdə Heydər Əliyevin əziz xatirəsinə bir əsər ifa etmək istəyir. Həmin əsəri mənim yazmağımı xahiş etdi. Dahi şəxsiyyətin xatirəsinə əsər yazmaq çox böyük məsuliyyət, eyni zamanda mənəvi borc idi. Dərhal əsərin üzərində işləməyə başladım və simfonik orkestr üçün “İtəf” əsəri yarandı.

Rostropoviçlə bu barədə dəfələrlə danışdım, o, hər dəfə vurğulayırdı ki, əsər nikbin ruhda yazılmalıdır. Çünki o, inanırdı və əmin idi ki, Azərbaycanı böyük və parlaq gələcək gözləyir. Bu düşüncə mənə çox böyük ilham verdi və əsəri də məhz nikbin ovqatla tamamladım.

Nəhayət, konsert günü gəlib çatdı, möhtərəm cənab Prezident İlham Əliyev də konsertdə iştirak etdi. Premyera çox uğurlu keçdi. Sonralar bu əsər xalq artistləri Rəuf Abdullayev və Fəxrəddin Kərimovun rəhbərliyi ilə dəfələrlə bizim simfonik orkestrin repertuarında səsləndirilib. Londonda, “Royal Festival Hall”da məşhur skripkaçı və bəstəkar Dmitri Sitkovetski də əsəri ifa edib. Hər dəfə səhnəyə qoyulanda əsərin Heydər Əliyevin əziz xatirəsinə itaf olunduğu qeyd edilir. Bu, mənim üçün böyük şərəfdir və belə bir əsərin müəllifi olduğumdan qürur duyuram.

Natiq ƏLİYEV,
Rəssamlıq Akademiyasının rektoru, Xalq rəssamı, professor:

– 1978-ci ildə Əzim Əzimzadə adına Rəssamlıq Məktəbini bitirdikdən sonra həyatımda çox mühüm mərhələ başladı. Həmin dövrdə Ulu öndər Heydər Əliyevin təşəbbüsü ilə Azərbaycan gənclərinin aparıcı ali rəssamlıq məktəblərinə göndərilməsi məqsədilə xüsusi program həyata keçirildi. Bu proqram çərçivəsində mən də imtahan verdikdən sonra Leningrad şəhərində yerləşən Vera Muxina adına Ali Rəssamlıq Məktəbinə qəbul oldum. Qeyd edim ki, bu təhsil ocağı hazırda Baron Ştiqlitz adına Ali Rəssamlıq Akademiyası kimi fəaliyyət göstərir. Təhsil illərim yüksək göstəricilərlə yadda qaldı.

SSRİ-də yaradıcı tələbələr üçün nəzərdə tutulmuş nüfuzlu mükafatlardan biri olan “Lenin” təqaüdüinə layiq görülmüşdüm. Bu təqaüd yalnız üçüncü kursu bütün fənlər üzrə əla qiymətlərlə tamamlayan və ictimai fəaliyyətlə fərqlənən tələbələrə verilir. Həmin dövrdə bir neçə nəfər tələbə vardı, lakin mənim seçilməyimdə əsas rol oynayan amillərdən biri artıq böyük məsuliyyət tələb edən abidə üzərində çalışmaq idi. Söhbət 1985-ci ildə açılış reallaşan, İkinci Dünya müharibəsi illərində həlak olmuş müəllimlərə, həkimlərə və tələbələrə həsr edilən memorial kompozisiyadan gedir. Abidənin memarlıq hissəsinin müəllifi həmin ali məktəbin rektoru, Rusiya Federasiyasının əməkdar memarı Yakov Nikolayeviç Lukin, heykəltarəşi isə mən idim.

Dördüncü kursda oxuduğum illərdə bir dəfə Bakıya gəlmişdim. Ümummilli lider Heydər Əliyevin xaricə göndərilən tələbələrə mütəlaq görüşür, onlara dəyərli tövsiyələrini verirdi. Mən də o görüşlərin birində – sarayda keçirilən tələbələrə iştirak edirdim. Tədbirdə mənə də söz verildi və Ümummilli liderlə bir tribunada əyləşdim. Bu hadisə mənim üçün son dərəcə böyük fəxr və unudulmaz bir an oldu.

Ulu öndər Heydər Əliyevlə növbəti görüşümdə Colil Məmmədquluzadənin ev-muzeyi üçün hazırladığım bəreyfeyin təqdimatı zamanı oldu. Açıılış mərasimində Heydər Əliyev mənə bəreyfeyə bağlı bir neçə sual verdi və bu, mənim üçün xüsusi dəyər daşıyan qısa, amma yaddaqlan söhbət oldu. Daha bir

görüşümüz isə Gənclərin Birinci Forumunda gerçəkləşdi. Həmin vaxt mən artıq Incəsənət İnstitutunun Rəssamlıq fakültəsinin heykəltarəşlik kafedrasında müəllim kimi fəaliyyət göstərirdim.

Forum çərçivəsində bizə Heydər Əliyev Sarayının foyesində tələbələrin əl işlərindən ibarət geniş sərgi təşkil etmək tapşırılmışdı. Sərgidə xalça nümunələri, keramika, dekorativ-təbiiq sənət əsərləri, heykəltarəşlik və qrafika işləri nümayiş olunurdu. Bu görüş də mənim üçün xüsusi əhəmiyyət kəşb edirdi, çünki dahi şəxsiyyət gənclərin yaradıcılığına və incəsənətə hər zaman böyük diqqət və qayğı ilə yanaşırdı. Onun həmin sərgiyə marağı və verdiyi dəyər bizim üçün həm mənəvi dəstək, həm də yeni yaradıcılıq motivasiyası idi.

Fasilə zamanı Prezident Heydər Əliyev sərgiyə baxmaq üçün foyeyə çıxdı. O, ilk növbədə, nümayiş olunan xalçalardan birinə yaxınlaşdı. Xalçanın üzərinə sanki sənətkar əlini çəkmiş kimi diqqətlə toxundu, sonra onu ehmalca çevirib arxa tərəfinə baxdı və sakit səsle, lakin peşəkar maraqla “sıxılıq necədir?” – deyə soruşdu. Bu sual həmin an mənə bir qədər qəribə göründü, çünki xalçaçılıqda “sıxılıq” anlayışının nə qədər mühüm texniki göstərici olduğunu o vaxt hələ bilmirdim. Sonradan öyrəndim ki, ilmlərin sayı, düyün sıxlığı, toxunuşun keyfiyyəti xalçanın həm bədii dəyərini, həm də uzunömürlüliyünü müəyyən edir. Bu anlayışı ilk dəfə məhz Ulu öndərdən eşitmışdim. Onun sənət sahələrinə belə incəliklə yanaşması, ən xırda detala belə diqqət yetirməsi mənə dərinlən təsirləndirmişdi.

O, sərgidə nümayiş olunan bütün əsərlərə eyni həssaslıqla baxırdı. Xüsusilə, heykəltarəşlik bölməsində bir tələbənin mərmərdən yonulmuş iş onun diqqətini cəlb etdi. “Bunu da tələbə hazırlayıb?” – deyə maraqlandı. Biz həmin işin müəllifinin adını qeyd etdikdə onun reaksiyasında həm məmnunluq, həm də gənc yaradıcıların potensialına dair inam hiss olunurdu.

Prezident Heydər Əliyev dünyasını dəyişdikdən sonra mənə Kiyev şəhərində abidəsinin ucaldılması tapşırıldı. Bu, tarixi yükü olan missiya idi. Mən Kiyevə yollandım. Həmin vaxt nə eskiz vardı, nə də hazır layihə. Abidənin qoyulacağı yer göstərildi və işləməyə başladım. Eskizlər hazırladı, layihə formalaşdı. Memarlıq hissəsini ukraynalı memar Vladimir Skulski, heykəltarəşlik hissəsini isə mən yerinə yetirdim.

Təbii ki, hər monumental işin ilk mərhələsi Bədii Şurada müzakirə olunur, heç bir abidə eskiz təsdiq olunmadan birbaşa ucaldırılır. Əvvəl gil materialda işlənir, çünki gildə düzəliş etmək, forma üzərində çalışmaq daha asandır. Mənim hazırladığım abidə 11 nəfərdən ibarət Bədii Şuraya təqdim olundu. Şuranın tərkibində həm memarlar, həm də heykəltarəşlər vardı. Onlar işi yüksək qiymətləndirdilər və öz aralarında belə qeyd etdilər ki, uzun müddətdir belə bir fundamental işləməsi abidə təqdim olunmamışdı. Mən isə içimdə dərin bir həyəcan yaşayırdım.

Abidə bürünce keçirildikdən sonra quraşdırılma mərhələsinə başladıq. Açıılışda Prezident, Ali Baş Komandan İlham Əliyevin də iştirak edəcəyi bildirilmişdi. Səfir mənə “Əgər iş bəyənilsə, sizi Prezidentə təqdim edəcəyəm” dedi. Onun bu sözü məsuliyyətimə və həyəcanıma daha da artırdı, çünki həmin vaxta qədər Ulu öndərin ayaqüstü abidəsi işlənənməmişdi. Sağlığında Naxçıvanda Sosialist Əməyi Qəhrəmanı adına layiq görüldüyü dövrdə büstü ucaldılmışdı. Fəxri xiyabanda isə abidə hələ ucaldırılmamışdı. Mənim istinad edə biləcəyim hazır abidə yox idi. Kiyevdə ucaldırılan bir abidə öz mahiyyəti və forması ilə ilk idi. Qeyd edim ki, Heydər Əliyevin Kiyevdə ucaldırılmış abidəsinin açılışı Fəxri xiyabanda yerləşən abidədən öncə baş tutmuşdu.

Prezident və birinci xanım Mehriban Əliyevə mərasimə təşrif buyurduqdan sonra tədbir daha rəsmi, daha təntənəli bir məzmun aldı. Ukrayna tərəfi də yüksək səviyyədə təmsil olunurdu. Mən isə bütün bu proses boyu daxilən böyük bir həyəcan yaşayırdım. Gözləyirdim ki, mənə təqdim edəcəklər, yaradıcı işin müəllifi kimi Prezidentin qarşısına çıxmalı olacağam və bu, mənim üçün böyük imtahan demək idi.

Nəhayət, mənə Prezident İlham Əliyevlə görüşmək qismət oldu. O, çox dəyərli sözlər söylədi. Bu sözləri eşitmək mənim üçün həm böyük şərəf, həm də yaradıcılıq məsuliyyətinin bir daha dərd oluması idi. Çünki hamının tanıdığı, hörmət bəslədiyi, rəğbət duyduğu şəxsiyyətin heykəlini yaratmaq sadəcə, sənətkarlıq deyil, həm də dərin mənəvi məsuliyyət tələb edən prosesdir. Onun daxili aləmini, xarakterini, əzəmətinə və qüdrətinə abidədə əks etdirmək doğrudan da ən çətin sənət işlərindən biridir. Üstəlik, bu abidəyə çox insan baxacaq, hər kas öz düşüncəsinə, öz hissənə uyğun olaraq onda nəşə axtaracaq.

Mən bütün bunların fərqində idim və məsuliyyət hissini hər mərhələdə mənə müşayiət edirdi. Şükürlər olsun ki, hər şey uğurlu alındı və abidə öz bədii təsir gücü ilə layiqincə qarşılandı. Kiyev layihəsindən sonra mən Tbilisidə Ulu öndərin büstünü hazırladım. Ardınca Belqradada, Taşmaydan parkında onun abidəsinin işlədilmə və digər layihələr meydana gəldi.

Bir məqama xüsusi diqqət yetirmək istəyirəm. Fikrimcə, Rəssamlıq Akademiyasının yaradılması yalnız rəssamlara deyil, bütün Azərbaycan cəmiyyətinə böyük töhfə idi. Çünki biz bu akademiyanı illərlə gözləmişdik. O vaxtlar Sankt-Peterburqdan başlayaraq Moskva, Kiyev, Xarkov, Lvov, Tbilisi və Daşkənd kimi böyük şəhərlərdə rəssamlıq məktəbləri, akademiya fəaliyyət göstərirdi, lakin Azərbaycanda bir bir akademiya yox idi.

Dahi lider bu boşluğu dərhal gördü və

2000-ci ildə Rəssamlıq Akademiyasının yaradılması ilə ölkədə incəsənət təhsili sahəsində yeni bir mərhələ başladı. Bununla yanaşı, Rəssamlar İttifaqının balansında olan bütün emalatxanaların rəssamlara tamamilə pulsuz, şəxsi mülkiyyət kimi verilməsi Ulu öndərin yaradıcı insanlara göstərdiyi diqqətin ən parlaq nümunələrindəndir. Bu addım təkcə maddi dəstək deyil, həm də mənəvi bir təşviq idi.

Bütün bu addımların hər biri Heydər Əliyevin yaradıcı insanlara, ölkənin bədii irsinə və incəsənətinin inkişafına göstərdiyi diqqətin bariz təzahürüdür. Bu gün həmin qayğının nəticələri bütövlükdə mədəniyyətin inkişafında özünü göstərir.

Faiq SÜCƏDDİNOV,
Xalq artisti, bəstəkar:

– Ulu öndər Heydər Əliyev musiqini dərinlən sevdən, memarlıq sənətinin yüksək səviyyədə bilən, ümumiyyətlə, çoxşaxəli şəxsiyyət idi. Onunla bağlı çoxlu xatirələrim var.

1988-ci ildə uçmaq təhlükəsi olduğuna görə Azərbaycan Dövlət Akademik Musiqili Teatrın (ovaxtki Musiqili Komediya Teatrı) binası sökülmüş və əməkdar mühəndis Əliş Ləmbəranskinin rəhbərliyi ilə yeni binanın inşasına başlanılmışdı. Teatrın binasının tikilib istifadəyə verilməsinə xüsusi diqqət və qayğı göstərən Ümummilli lider Heydər Əliyev tikinti işləri ilə tanış olarkən bildirdi ki, burada mütləq milli ornamentlər olmalıdır. Sonra gülümsəyərək dedi: “Əliş, sən bunları yaxşı bilirən axı!”

Mən 1970-ci illərdən etibarən onun çıxışlarını, musiqiyə, mədəniyyətə bağlılığını yaxından izləmişəm. Məsələn, 1941–1942-ci illərdə Azərbaycanda caz orkestri yaradılmışdı. Onun rəhbərliyi Tofiq Quliyev və Niyazi idi. Onlar Naxçıvanda 10 konsert vermişdilər. Gənc leytenant Heydər Əliyev həmin konsertlərin hamısına gəlmişdi. Tofiq Quliyevlə də həmin dövrdə tanış olmuşdular.

Ümummilli liderin musiqiyə sevgisini göstərən bir hadisə də yaddaşıma həkk olunub. Bakıdan Neft Daşlarına gəmi yola düşürdü. Heydər Əliyev Zərifə xanımın birlikdə tez-tez həmin səfərlərdə olurdu. Çünki gəmiyə xüsusi olaraq piano gətirilmişdi. Orada onlar birlikdə musiqi dinləyirdilər, Zərifə xanım özü də gözəl piano ifa edirdi...

Bir hadisənin də şahidi olmuşam. Moskva əməkdar incəsənət xadimi, məşhur bir musiqişünas Bakıya gəlmişdi. Heydər Əliyev onu qəbul edərkən dedi ki, “Gəlin sizə Azərbaycan bəstəkarları məktəbi haqqında danışım”. O, böyük məhəbbətlə Fikrət Əmirovun yaradıcılığında, simfonik poemalarında, muğam əsərlərində, Qara Qarayevin klassik irsində danışdı. Həmin xanım heyranlıqla dedi: “Heydər Əliyev, siz bunu o qədər gözəl və peşəkar səviyyədə bilirsiniz ki, mən sizə dəfələrlə təşəkkür etməyə söz tapa bilmirəm. Siz son dərəcə bilikli insansınız”.

1980-ci ildə Azərbaycanda 8 nəfər Sosialist Əməyi Qəhrəmanı adı verilmişdi. Onların arasında Mirzə İbrahimov, Rəşid Behbudov, maestro Niyazi, Qara Qarayev də vardı. Həmin dövrdə Ukraynada bu mükafatı yalnız 2 nəfər almışdı, Azərbaycanda isə 8 nəfər. Bu, Azərbaycan mədəniyyətinin təntənəsi idi və bütün bunların arasında Ulu öndər Heydər Əliyevin Azərbaycan mədəniyyətinə olan böyük sevgisi, diqqəti və himayəsi dayanırdı.

Dahi lider teatr sənətinə də mükəmməl bilirdi. O, aktyorlarla peşəkar teatr terminologiyası ilə danışır, “bu səhnəni çox bəyəndim”, “bu epizodu daha güclü oynamaq olardı” kimi qeydlər edirdi. Bu, onun teatr sənətinə necə dərinlən bildiyini göstərirdi.

Mən hər zaman deyirəm ki, o, mədəniyyətin böyük dostu idi. Zaman keçdikcə, biz onun böyüklüyünü daha yaxşı anlayırıq. 1993-cü ildə ikinci dəfə ölkə rəhbərliyinə qayıdırdan sonra o, ölkə prezidenti kimi yenidən mədəniyyətə, incəsənətə qayğı göstərir, demək olar ki, bütün tədbirlərdə iştirak edirdi. Həmişə maraqlanırdı ki, Tofiq Quliyev hansı əsəri yazıb, Fikrət Əmirovun yeni yeni ifa edilən əsəri hansıdır, Cahangir Cahangirov hansı yeniliyi yaradıb və s. Bir dəfə mənə dedi: “Yaxşı mahnılar yazırsan”. O dövrdə mən İlhamə Quliyevəyə bir neçə mahnı yazmışımdı və deyiləncə, bu ondan həmin onları çox sevirdi.

Mən və sənət dostlarım üçün Ulu öndər hər zaman ilham mənbəyi olub. Biz dahi liderin xatirəsinə əsərlər yazmağı özümüzlə bore bilməmişik. Heydər Əliyevin xatirəsinə fortepiano üçün yazdığım “Rekviyem” Müslüm Maqomayev adına Azərbaycan Dövlət Akademik Filarmoniyasına səslənib və Azərbaycan Televiziyasında yayımlanıb.

İllər keçdikcə, biz bu insanın böyüklüyünü daha dərinlən anlayırıq. Ulu öndər növbəti müdrik siyasətçi, həm də musiqinin, teatrın, sənətin böyük dostu idi. O, sənət adamlarına həmişə çox diqqətli idi. Onlara təqaüdlərin verilməsinə, evlə təmin olunmalarına şəxsən nəzarət edirdi, həyat şəraiti ilə maraqlanırdı, yubileylərində iştirak edirdi. Həтта ən kiçik jestləri belə unutmayan son dərəcə nəəcib insan idi.

Hazırladılar:
Məhpərrə ƏLİYEV,
Fidan ƏLİYEV,
Ləman TƏHMƏZ

XQ